

Arrest

nr. 293 306 van 24 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 1 juli 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 13 juli 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 2 december 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 18 juni 2021.

1.3. Op 17 juni 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 juni 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, S. (...) J. (...) R. (...) (° 1997), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou van etnische origine en soennitisch moslim. U bent afkomstig van het dorp Kardaka, gelegen in het district Doshi van de provincie Baghlan. Hier leefde u samen met uw ouders, uw zus en uw broer met zijn gezin. Uw twee andere zussen leefden bij hun echtgenoten in het dorp. U ging nooit naar school, en volgde ongeveer vier maanden religieuze lessen in de moskee.

Voor uw geboorte was uw vader eerst soldaat bij het nationaal leger en hierna werd hij lid van de "Khalq"-partij. Deze partij vocht tegen de Mujahideen. Daarna werkte hij verschillende jaren voor de school van het dorp, waar hij instond voor de bevoorrading. Toen de taliban zo'n vier of vijf jaar voor uw vertrek naar het dorp kwamen, stopte uw vader met zijn job voor de school. Daar uw familie dacht dat uw vader problemen zou krijgen met de taliban omwille van zijn eerdere jobs, ging uw vader naar Pakistan. Hier leefde hij voor zo'n zes of zeven maanden. In die tijd merkte uw familie dat jullie geen problemen ondervonden met de taliban, waarna uw vader terugkwam naar het dorp. Hierna begon de overheid echter met het uitvoeren van raids op uw dorp met als doelwit de taliban. De mensen van het dorp vertelden de taliban dat uw vader hiermee te maken had. Daarom werd uw vader gedood door de taliban. Dit gebeurde ongeveer een maand na het begin van de raids.

Ook wilden de taliban dat u en uw broer zich zouden aansluiten bij hen. Op die manier zouden jullie bewijzen dat jullie geen aanhangers waren van de "Khalq" partij. U en uw broer weigerden dit echter. Zo'n vier of vijf maanden na de dood van uw vader gingen u en uw broer bij uw maternale oom S. (...) D. (...) wonen uit schrik voor de taliban. De taliban bleven jullie echter zoeken en na een verblijf van ongeveer vier maanden bij uw oom begonnen de taliban uw oom aan te spreken. Ze stelden dat ze wisten dat jullie bij hem verbleven, maar uw oom loste niets. Later werd hij opnieuw ondervraagd, maar hij gaf niet toe dat jullie bij hem waren. De taliban schoten voorts uw oom en uw neef dood. U en uw broer vluchtten hierna naar Pul-i-Khumri. Jullie verblijf bij uw oom betrof ongeveer zeven of acht maanden. In Pul-i-Khumri verbleef u nog zo'n 10 tot 15 dagen samen met uw broer bij vrienden van hem van de universiteit. In die periode regelde uw broer uw vertrek. Hij zei dat hij zijn familie niet kon achterlaten en dat hij later zou volgen. Tot op heden verblijft hij in Pul-i-Khumri en Kabul en probeert hier en daar wat te werken.

U verliet Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland, waar u op 17 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. U wachtte de procedure echter niet af en reisde verder via Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 1 juli 2020. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in op 13 juli 2020, en verklaarde u minderjarig te zijn. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban, daar u zich niet aansloot bij hen en ze u ervan verdenken sympathie te hebben voor de overheid vanwege het vroegere lidmaatschap van uw vader bij de "Khalq"-partij.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara (origineel) en de lidkaart van uw vader van de "Khalq"-partij (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Allereerst dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij de inschrijving van uw asielaanvraag op 13 juli 2020 dat u geboren bent op 30 juni 2004 (zie Registratie VIB), hetgeen betekent dat u op het moment van inschrijving in België zestien jaar zou geweest zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 18 juni 2021 verklaart u 17 jaar te zijn en verwijst naar uw taskara (CGVS,

p.5). De taskara die u neerlegde stelt dat u geboren bent op 5/02/1383 (omgezet naar de westerse kalender 24/04/2004). Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende op 24 juli 2020, werd echter vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 23,21 jaar met een standaarddeviatie van 1.9 jaar een goede schatting is (Federale overheidsdienst justitie, 28/07/2020). Uw taskara volstaat niet om hier een ander licht op te werpen. Zoals uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt hebben Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. De vaststelling, dat u initieel de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden wat betreft uw leeftijd, houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar u zich niet aansloot bij hen en ze u ervan verdenken sympathie te hebben voor de overheid vanwege het vroegere lidmaatschap van uw vader bij de "Khalq"-partij. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Inzake uw vrees beroept u zich op het profiel van uw vader, namelijk zijn lidmaatschap van de "Khalq"-partij. Het CGVS meent echter dat u amper in staat bent om informatie hieromtrent te verschaffen. Dit lidmaatschap dateert van voor uw geboorte, maar indien uw vader effectief lid was van de befaamde "Khalq"-partij, kan verwacht worden dat u enige kennis heeft hieromtrent. U komt echter niet verder dan het feit dat de "Khalq"-partij vocht tegen de Mujahideen (CGVS, p.14) en dat u denkt dat Nur Mohammad Tarakhel de leider was (CGVS, p.21). Verder kunt u niets vertellen over de "Khalq"-partij, heeft u geen idee van hun ideologie, weet u niet of ze al dan niet ooit de macht hadden in Afghanistan, kunt u niet zeggen wat uw vader binnen de partij precies deed, en kunt u niet aangeven of nog burgers van het dorp lid waren van deze partij (CGVS, p.14, 21). Dit is erg opmerkelijk indien uw vader effectief lid was van deze partij en ervoor gevochten zou hebben. Indien hij deze ideologie steunde, moet hij hierover ongetwijfeld zaken verteld hebben tegen zijn familieleden, zeker tegen zijn zonen. Dat u echter niets van informatie kunt verschaffen omtrent uw vaders lidmaatschap en de ideologie van de partij ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vaders politiek profiel. Er kan van u redelijkerwijze verwacht worden dat u hieromtrent gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren, al dan niet nadien de feiten. Zeker daar het een essentieel element betreft inzake uw asielrelaas. Dat dit niet het geval is, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. U legt een boekje voor dat het lidmaatschap van uw vader moet bewijzen ter staving van uw verklaringen. Echter dient opnieuw aangestipt te worden dat Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Er kan dan ook met geen enkele zekerheid gesteld worden of het lidmaatschap boekje enige authenticiteit kent. Bovendien merkt het CGVS de perfecte staat van dit boekje op. Indien dit effectief dateert uit de jaren '80 is het wel zeer merkwaardig dat het boekje er als nieuw uitziet. Er zijn immers amper gebruikssporen op terug te vinden.

Zelfs indien het profiel van uw vader geloofwaardig was, quod non, kan er weinig geloof gehecht worden aan de problemen die hierdoor ontstonden. Ten eerste is het opmerkelijk dat uw vader meer dan dertig jaar na zijn lidmaatschap plots problemen zou gekregen hebben omwille van datzelfde lidmaatschap. Indien uw vader zodanig gekend was voor zijn lidmaatschap, dat hij dertig jaar later hier nog steeds voor afgerekend werd door de dorpelingen en de taliban, kan minstens verwacht worden dat hij reeds vroeger in de problemen zou gekomen zijn omwille van zijn ideologie. Dat hij echter al die jaren vredig in het dorp kon blijven wonen, lijkt aan te tonen dat de dorpelingen zich niet zo negatief tegen uw vader opstelden als u doet uitschijnen. Er kan immers verwacht worden dat het voor uw vader anders niet meer mogelijk zou geweest om in het dorp te verblijven. Voorts zou uw vader slechts problemen hebben gekregen na de start van de aanvallen op jullie dorp (CGVS, p.16). De dorpelingen zouden de taliban namelijk ingelicht hebben over het verleden van uw vader en beschuldigden hem ervan een spion te zijn voor de overheid. Waarom uw vader door zijn verleden bij de "Khalq"-partij enige link zou vertonen met de invallen in het dorp, uitgevoerd door de Afghaanse overheid, blijft een raadsel. Het is dan ook geenszins zo dat uw vader door zijn lidmaatschap van dertig jaar geleden op het moment van de invallen enige banden zou hebben met de toenmalige overheid. Dergelijke redenering houdt dan ook geen steek en bijgevolg kan er weinig geloof gehecht worden aan de beschuldigingen van de dorpelingen. U maakt aldus niet aannemelijk dat uw vader overleden zou zijn in de omstandigheden die u hierover schetste.

Verder is het weinig logisch dat u op het ene moment aanhaalt dat enkel uw vader problemen zou kunnen hebben, maar dat u op een later moment toch stelt dat ook u en uw broer in de problemen konden komen. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook onlogisch en tegenstrijdig. Toen de taliban uw dorp innamen vertrok uw vader naar Pakistan, daar hij bang was voor hen (CGVS, p.15). Op dat moment was het geenszins nodig om de rest van zijn familieleden te beschermen en werden geen voorzorgsmaatregelen genomen ten aanzien van u. Uw familie ging er blindelings van uit dat ze tegen jullie niets zouden zeggen (CGVS, p.15). Wanneer uw vader en bijgevolg zijn familie als "Khalq"-sympathisanten gepercipieerd

werden, doet het de wenkbrauwen ten zeerste fronsen dat het enkel uw vader was die enige vorm van bescherming zou nodig hebben. Dit alles doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het profiel van uw vader en de nasleep van de vermeende problemen. Er dient nog opgemerkt te worden dat u geen enkele toelichting kunt verschaffen omtrent uw vader zijn verblijf in Pakistan. U bent zelfs niet in staat om aan te geven waar hij in Pakistan verbleef (CGVS, p.15), hetgeen toch erg merkwaardig is en enige twijfel doet rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw vader zijn verblijf in Pakistan. Voorts haalt u aan dat u en uw broer wel degelijk in de problemen kwamen. Zo stelt u dat u en uw broer zich moesten aansluiten bij de taliban na de dood van uw vader om te bewijzen dat jullie geen sympathie hadden voor de “Khalq”-partij (CGVS, p.18). Deze redenering houdt echter geen stand. Jullie verbleven reeds jullie hele leven in het dorp, en bleven er wonen nadat de taliban het dorp innamen en er beschuldigingen kwamen aan het adres van uw vader en uw familie. Er dienen dan ook verschillende kanttekeningen te worden gemaakt bij deze situatie.

Hierbij dient vermeld te worden dat uw verklaringen omtrent uw rekrutering door de taliban niet overeenstemmen met objectieve informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering amper voorkomt bij de taliban (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022). Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familie en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers en worden ze als de overwinnende partij beschouwd. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Zo haalt u zelf aan dat uw dorp in handen was van de taliban (CGVS, p.16). Daar de dorpelingen gemakkelijk informatie doorspeelden aan de taliban, is het waarachtig om te veronderstellen dat deze als de overwinnende partij gezien werden. Voorts haalt u aan dat verschillende dorpelingen zich vrijwillig bij de taliban aansloten (CGVS, p.16). Dat de taliban bijgevolg toch u en uw broer gedwongen wensten te rekruteren, is allerminst waarschijnlijk.

Ten tweede haalt u aan dat u met uw aansluiting bij de taliban moest bewijzen dat u geen “Khalq”-sympathieën vertoonde (CGVS, p.15). U slaagt er echter niet in om duidelijk te maken, waarom u dit bewijs zou moeten leveren. Zo vochten jullie niet mee in de strijd, had u geen banden met de overheid, was u nooit lid van de “Khalq”-partij, en deed u helemaal niets fout in het dorp. Dat de taliban bijgevolg uw aansluiting eisten als bewijs, is weinig aannemelijk. Ook moeten de taliban ongetwijfeld reeds langer op de hoogte geweest zijn van uw vaders verleden, en hadden ze bijgevolg reeds ruimschoots de tijd om u te rekruteren. Dat dit blijkbaar niet nodig leek te zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende rekrutering. Verder is het opmerkelijk dat de taliban na de dood van uw vader blijven verder zoeken naar u en uw broer. Zo zouden ze reeds uw vader uit de weg geruimd hebben, en waren u en uw broer nooit lid geweest van de “Khalq”-partij. Indien dat wel het geval zou geweest zijn, kan immers verwacht worden dat jullie niet zomaar in het dorp zouden blijven, maar zich snel uit de voeten zouden maken, vooraleer jullie problemen zouden kennen met de taliban.

Ten derde handelen zowel de taliban als u niet concreet naargelang het dreigende karakter van deze gedwongen rekrutering. Zo gingen jullie na de dood van uw vader met de familie bij uw maternale oom Sahi Daad gaan wonen in een subdorp verderop (CGVS, p.18). Dit gebeurde echter slechts vier of vijf maanden na de dood van uw vader (CGVS, p.17). Nochtans gingen jullie bij uw oom wonen, daar jullie schrik hadden dat de taliban na de dood van uw vader ook achter jullie aan zouden komen. Waarom jullie dan vier of vijf maanden wachtten met deze verhuis, blijft een raadsel, daar jullie de taliban op die manier de kans geven jullie te benaderen. Verder verbleef u in totaal zo’n zes of acht maanden bij uw oom. In het begin gingen zowel u als uw broer gewoon buitenshuis en liepen jullie rond in het dorp (CGVS, p.18). Indien de schrik voor de taliban echter effectief aanwezig was, is het weinig waarschijnlijk dat jullie zomaar, zonder enige bescherming, door het dorp zouden lopen. U stelt dat het subdorp van uw oom na de weg ligt waar een controlepost aanwezig is, waardoor de overheid er meer controle had (CGVS, p.18). Zelfs wanneer de taliban hier minder makkelijk naartoe zouden kunnen komen, heeft u geen enkele zekerheid dat u daar veilig bent. Dat u bijgevolg weinig beschermingsmaatregelen leek te nemen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen met de taliban. Voorts hoorden jullie in de eerste vier maanden niets van de taliban en bleven ze in de laatste drie of vier maanden telkens maar spreken met uw oom (CGVS, p.18). Wanneer de taliban u dermate graag wilden rekruteren, kan echter verwacht worden dat ze geen drie of vier maanden blijven spreken met uw oom, maar concrete actie ondernemen om u in te lijven. Dat dit echter niet nodig lijkt te zijn, is opmerkelijk. Ook blijft u bijgevolg nog drie of vier maanden in het huis van uw oom terwijl u ervan op de hoogte bent dat de taliban u willen oppakken, en het gevaar dus op de loer ligt. Dat u dan ook niet sneller stappen onderneemt om het dorp te verlaten en

uzelf in veiligheid te brengen, tart alle verbeelding. Tot slot verhuisde uw familie na uw vertrek gewoon terug naar jullie eigen huis en leven ze daar verder zonder enige problemen (CGVS, p.19). Na uw vertrek hoorde uw familie helemaal niets meer van de taliban. Ook uw broer verblijft verder in het land en reisde u niet na. U stelt dat hij zijn vrouw en kinderen niet kan achterlaten (CGVS, p.20). Echter zou hij volgens u nu ook niet naar het dorp kunnen en zijn vrouw en kinderen bijgevolg niet zien. Dit achterhaalt dan ook het nut om daar ter plaatse te blijven. Het gegeven dat het voor hem niet nodig bleek het land uit te vluchten, doet ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende vluchtmotieven.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek werden supra reeds besproken en veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Uw taskara zou hoogstens uw nationaliteit en herkomst bewijzen, hetgeen niet betwist wordt. Echter kan er, zoals aangehaald, weinig bewijswaarde aan Afghaanse documenten gehecht worden. Dit geldt evenzeer voor de lidkaart van uw vader van de "Khalq"-partij. Ook van deze kan de authenticiteit niet gegarandeerd worden. Bovendien hebben documenten sowieso slechts bewijswaarde voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 18 juni 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze

sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en voert dus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verzoeker citeert in het verzoekschrift vooreerst de motieven van de bestreden beslissing aangaande de beoordeling van zijn vluchtrelaas en stelt dat hij deze niet kan aanvaarden. Verzoeker stelt dat aangezien hij ongeschoold is en in het bezit is van een taskara, niet kan worden geconcludeerd dat hij betreffende zijn identiteit en leeftijd te kwader trouw was en de intentie had om te misleiden. Wat betreft zijn verklaringen aangaande het profiel en het lidmaatschap van zijn vader bij “Khalq”, meent verzoeker dat dit te lang geleden heeft plaatsgevonden en er dus niet van hem kan worden verwacht dat hij hierover gedetailleerde informatie kan geven. Verzoeker verwijst naar het profiel van zijn vader als opgeleide man en naar een origineel lidkaart(boekje). Inzake de problemen die zouden zijn voortgesproten uit het profiel van zijn vader meent verzoeker dat de argumenten van verweerder geen steek houden en niet gebaseerd zijn op correcte en volledige feiten. Hij voegt hieraan toe dat zijn vader ook tijdens het eerste talibanregime naar Pakistan was vertrokken hij dit aldus opnieuw heeft gedaan wat zou moeten aantonen dat zijn vader reeds problemen had, maar verzoeker dit niet met zekerheid kan bewijzen omdat hij er weinig kennis over heeft. Verzoeker stelt voorts dat zijn vader niet met de kinderen naar Pakistan is gevlucht wegens hun jonge leeftijd op dat moment. Dat hij gebrekkige informatie heeft gegeven wat betreft het verblijf van zijn vader in Pakistan, heeft volgens verzoeker te maken met zijn jonge leeftijd, de culturele en politieke context alsook het feit dat hij niet geschoold is. Hij voegt hieraan toe dat hij en zijn broer niet zonder enige aanleiding geviséerd werden door de taliban om zich aan te sluiten. Hij stelt dat de taliban immers zeker wilden zijn dat zij niet het pad van hun vader zouden kiezen.

Wat betreft het motief aangaande de rekrutering in de bestreden beslissing, meent verzoeker dat er wordt verwezen naar de algemene rekruteringsmethoden van de taliban. Hij stelt dat hij en zijn broer voor de taliban moesten gaan werken om te bewijzen dat zij niet dezelfde ideologie zouden hebben als hun vader en aangezien hun vader door de taliban werd vermoord, zij makkelijk misbruikt konden worden. Hij verwijst voorts naar zijn neef, en tevens lid van de taliban, die destijds in het dorp de leiding had. Verzoeker

bevestigt en herhaalt zijn verklaringen wat betreft het argument van verweerder dat zowel verzoeker als de taliban niet concreet hebben gehandeld naargelang het dreigende karakter van de gedwongen rekrutering. Inzake de neergelegde documenten, vraagt verzoeker om rekening te willen houden met zijn inspanningen.

Betreffende de machtsovername door de taliban in Afghanistan, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat deze machtswissel effectief een impact heeft gehad op zijn persoonlijke situatie. Zijn moeder en schoonzus worden niet lastiggevallen maar hij meent dat alle personen die met de overheid hebben gewerkt, worden bedreigd, vermoord of plots zomaar verdwijnen.

Daarna citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in Afghanistan en laat hij het volgende gelden:

“Verzoeker kan het met deze redenering geenszins eens zijn. Ten eerste is de periode van evaluatie die bestudeerd wordt veel te kort om tot een objectief en duurzaam besluit te komen inzake het al dan niet voorkomen van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict. De motivering stelt een aantal premissen voorop, die echter vooralsnog zeer voorbarig te noemen zijn:

-zo is het niet vanzelfsprekend dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict, zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld. Bovendien zijn er nog voldoende actoren, waaronder in het bijzonder ISKP maar ook vele andere terroristische groepen, die aanslagen plegen en regio's onveilig maken. Afghanistan is immers opnieuw onderweg om een speeltuin te worden voor die terroristische groeperingen. De bestreden beslissing geeft zelf toe dat deze groeperingen, hoewel ze doelen viseren, géén rekening houden met mogelijke collateral damage onder burgers (een afgrijselijke term trouwens);

-bovendien is het voorbarig om zich te baseren op cijfers die verzameld zijn in een fase van grote ommekeer/instabiliteit en verminderde aanwezigheid van buitenlandse waarnemers en organisaties, temeer daar er bewijzen zijn dat de rapportering manifest verminderd is Tracking Disorder During Taliban Rule in Afghanistan: A Joint ACLED and APW Report (acleddata.com); besluiten dat er een sterke daling van het geweld heeft plaatsgehad, die bovendien duurzaam moet zijn, is voorbarig, zoals reeds hierboven gesteld, en niet objectief te verifiëren. De laatste weken neemt het geweld trouwens alleen maar toe en/of gebeuren de tellingen opnieuw beter: Regional Overview: South Asia and Afghanistan 16-2 April 2022 (acleddata.com). Het is geweten dat de organisaties die zogenaamd documentatie verzamelen zelf niet actief zijn op het terrein omwille van de onveiligheid maar zich moeten verlaten op plaatselijke bronnen, die echter meer en meer in het nauw komen en waarvan men zich dus mag afvragen hoe representatief en volledig de zogenaamde objectieve informatie in feite wel is. www.hrw.org/news/2022/03/07/afghanistan-talibanthreatening-provincial-media;

-tenslotte, en niet in het minst, loopt de redenering mank waar zij wel weet dat in Afghanistan de rechtstaat niet bestaat; het willekeurig geweld is dus overal en niet slechts aan deze of gene zijde van de strijdende partijen; de grootste actor van onveiligheid en willekeurig geweld is het Taliban regime zelf. Aldus dient eerst onderzocht te worden welke definitie van willekeurig geweld aan de orde is, nu het Taliban regime in zichzelf niet erkend wordt door de Belgische overheid. Tenslotte betwist verzoeker de cijfers als zou het aantal intern ontheemden afnemen Afghanistan Crisis Response Plan 2022 Global Crisis Response Platform (iom.int).

Verzoeker brengt aldus informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoeker citeert ook de motieven van de bestreden beslissing over de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en stelt daarover het volgende:

“Ook met betrekking tot mogelijke toepassing van artikel 48/4, 62, b Vw. kan verzoeker de gevolgde redenering niet onderschrijven. Een aantal elementen moeten hierbij immers nader onderzocht worden. De bestreden beslissing stelt dat men niet zomaar zonder meer kan aannemen dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie onder het genoemde toepassingsgebied valt. Enerzijds is er een situatie die veroorzaakt wordt door objectieve omstandigheden; Deze zijn in elk geval aantoonbaar. Dat het land zich in een uitzonderlijk ernstige socio-economische crisis bevindt, wordt niet betwist en wordt bevestigd door alle objectieve bronnen. De bestreden beslissing stelt nu dat die situatie dient veroorzaakt te zijn door het handelen en/of het nalaten te handelen door overheidsactoren en niet-overheidsactoren en/of de Staat. De bestreden beslissing stelt dat dit niet het geval is. Dit wordt hier betwist. Immers, in casu dient men ten eerste te benadrukken dat de socio-economische crisis grotendeels WEL veroorzaakt werd door het handelen en/of nalaten van derden, wat de ernstige repercussies heeft (gehad) op de economische situatie en de levensomstandigheden van de burgers. De door de bestreden beslissing gevolgde redenering kan niet verdedigd worden, waar zij stelt dat in casu de schade dus niet zou voortvloeien uit de gedragingen van derden, en nog minder kan zij waarmaken dat er een situatie zou voorhanden zijn “van gevaren waaraan de bevolking of een deel ervan in het algemeen is blootgesteld.”

De socio-economische situatie, die bovendien al erg precair was, is nog eens drastisch verslechterd na de machtsovername, de reactie daarop door internationale “spelers” en het beleid dat daarna door de Taliban werd gevoerd/ of niet werd gevoerd, met name ook het niet beantwoorden aan de “benchmarks” voor erkenning en de gevolgen hiervan voor de blokkering van fondsen en hulp. Het is alleszins duidelijk dat de redenering van de bestreden beslissing kortzichtig, vooringenomen en niet gebaseerd is op een volledige en inclusieve benadering van de politieke en economische realiteit, op lange termijn. De gevolgde redenering ondersteunt een bepaalde agenda en houdt geen rekening met de werkelijke oorzaken van de huidige situatie, namelijk het stoppen van alle financiële hulp, behalve noodhulp, aan een land dat bijna volledig “gesponsord” werd door buitenlandse donorhulp, het afsnijden van de Afghaanse Centrale Bank van het internationaal betalingsverkeer, én het bevriezen van 9 miljard dollar Afghaanse tegoeden in buitenlandse banken, waarvan 7 miljard in de VS. Verzoeker wenst zich een andere en diepgaandere analyse eigen te maken, zoals beschreven in het artikel www.crisisgroup.org/asia/south-asia/afghanistan, En www.crisisgroup.org/asia/south-asia/afghanistan/317-beyond-emergency-relief-averting-afghanistanshumanitarian-catastrophe helpt om al heel wat beter te begrijpen dat deze crisis “man-made” is en ook kon voorkomen worden, - quod non. Of nog het artikel van HRW www.hrw.org/news/2022/03/01/afghanistan-economic-roots-humanitarian-crisis dd 1/3/2022. Verzoeker verwijst in deze ook naar het standpunt op van Mevrouw Selay Ghaffar, zoals gepubliceerd in haar artikel dd 5 maart in the Guardian : www.theguardian.com/commentisfree/2022/mar/05/famine-afghanistan-joe-biden-reparations? waar zij ook stelt : “(...)” Human Rights watch geeft ook een heel andere analyse (dan de bestreden beslissing volgt) in haar document : *economic causes of Afghanistan’s Humanitarian Crisis* dd 4/8/2022 (Economic Causes of Afghanistan’s Humanitarian Crisis Human Rights Watch (hrw.org). Tenslotte kan hier in het algemeen aan worden toegevoegd dat de bestreden beslissing volledig in het ongewisse blijft waar zij steeds spreekt over “de machtsovername door de Taliban” maar geen invulling geeft aan de juridische omschrijving van dit “regime”, temeer daar het internationaal niet erkend wordt. Ook deze juridische kwestie vraagt zeker om opheldering. Zo is immers de notie van “bescherming” intrinsiek verbonden aan het bestaan van de rechtsstaat en van een gelegitimeerde en erkende overheid. In dit geval staan we echter voor een situatie waar de overheidsactor niet erkend wordt door de beoordelende overheid en buiten de Taliban ook geen enkele andere wettelijke overheid wordt erkend.” Verzoeker verwijst naar het genoemde rapport van UNAMA van juli 2022, waarin ook steeds verwezen wordt naar “de facto” overheden...”

Tot slot stelt verzoeker aangaande zijn verwestering dat hij hier als jongeman is aangekomen, zich heel snel integreerde, zich modern kleedt en omgaat met jongeren van verschillende origine. Hij meent voorts dat hij de Franse taal heeft geleerd en heel wat plannen heeft voor in de toekomst.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken toe bij het verzoekschrift. Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar landeninformatie en voegt consulteerbare *weblinks* toe.

2.2.2. Op 10 juli 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022.

De COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 wordt bij deze aanvullende nota gevoegd.

2.2.3. Ter terechtzitting *d.d.* 26 juli 2023 legt verzoeker een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) neer met volgend stuk in bijlage:

- arrestatiebevel *d.d.* 3 november 2022 met vertaling *d.d.* 25 juli 2023. Verzoeker voegt hieraan het volgende toe: *“dit document staft de vrees van verzoeker en bevestigt de problemen van zijn vader”*.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt in ernstige mate ondermijnd door verzoekers verklaringen aangaande zijn identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. De door verzoeker opgegeven geboortedatum bij de inschrijving van zijn asielaanvraag komt niet overeen met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS en de informatie op zijn *taskara*. Bovendien blijkt uit bijgevoegde informatie in het administratief dossier dat documenten uit Afghanistan weinig bewijswaarde hebben;
- (ii) betreffende het profiel van zijn vader als lid van de "*Khalq*"-partij is verzoeker amper in staat om – zelfs na de feiten – hierover informatie te verschaffen. Verzoeker kan verder ook niets vertellen over de partij zelf, heeft geen idee van hun ideologie, weet niet of ze al dan niet ooit de macht hadden in Afghanistan, weet niet wat zijn vader precies binnen de partij deed en kan niet aangeven of er nog burgers van het dorp lid waren van de partij. Betreffende het neergelegde boekje dat het lidmaatschap van zijn vader zou moeten aantonen, moet er opnieuw worden aangestipt dat Afghaanse documenten weinig bewijswaarde hebben. Bovendien is het boekje dat uit de jaren '80 zou dateren, in een perfecte staat, wat aldus merkwaardig is;
- (iii) er kan weinig geloof worden gehecht aan de problemen die zouden zijn voortgesprongen uit het profiel van verzoekers vader. Het is opmerkelijk dat verzoekers vader meer dan dertig jaar na zijn lidmaatschap plots problemen zou gekregen hebben omwille van dit lidmaatschap. Hij kon immers jarenlang vredig in het dorp blijven wonen. Dat zijn vader bij de start van de aanvallen op het dorp, problemen begon te krijgen mag verbazen nu het lidmaatschap van dertig jaar geleden geen enkele band had met de overheid op het ogenblik van de aanvallen;
- (iv) verder is het weinig logisch dat verzoeker op het ene moment aanhaalt dat enkel zijn vader problemen zou kunnen hebben maar op een later moment toch stelt dat ook hij en zijn broer in de problemen konden komen. Wanneer verzoekers vader en zijn familie als "*Khalq*"-sympathisanten gepercipieerd werden, mag het verbazen dat het enkel de vader was die enige vorm van bescherming nodig zou hebben en aldus naar Pakistan vluchtte. Verzoeker kan verder ook geen enkele toelichting geven aangaande het verblijf van zijn vader in Pakistan zoals de plaats waar hij verbleef. Dat verzoeker en zijn broer zich moesten aansluiten bij de taliban om te bewijzen dat ze geen sympathie hadden voor de "*Khalq*"-partij houdt geen stand, aangezien ze heel hun leven in het dorp verbleven nadat de taliban de macht in het dorp overnamen en er beschuldigingen kwamen aan het adres van verzoekers vader en de familie;
- (v) verzoekers verklaring dat de taliban het op hem gemunt hebben om hem te rekruteren kan niet gevolgd worden nu uit algemene informatie is gebleken dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben; verzoeker slaagt er niet in te verklaren waarom hij moest bewijzen aan de taliban dat hij geen "*Khalq*"-sympathieën vertoonde. Verzoeker vocht immers niet mee in de strijd, had geen banden met de overheid, was nooit lid van de partij en deed niets fout in het dorp. Ook moeten de taliban reeds langer op de hoogte zijn geweest van het verleden van zijn vader en hadden ze bijgevolg ruimschoots de tijd om verzoeker te rekruteren. Dat verzoeker en zijn broer het dorp in het dorp bleven en zich niet snel uit de voeten maakten, is eveneens een opmerkelijk element in het vluchtrelaas; zowel de taliban als verzoeker hebben niet concreet gehandeld naargelang het dreigende karakter van de gedwongen rekrutering. Verzoeker ging pas vier of vijf maanden na de dood van zijn vader met de familie bij zijn oom wonen in een subdorp verderop. Voorts gingen verzoeker en zijn broer tijdens zijn verblijf in het subdorp gewoon naar buiten. Het argument dat de overheid meer controle had in het subdorp dan de taliban, is geen zekerheid dat zij daar veilig waren. Verder hoorde verzoeker de eerste vier maanden tijdens hun verblijf niets van de taliban en hielden de taliban de laatste maanden contact met verzoekers oom. Tot slot verhuisde verzoekers familie terug naar hun eigen huis en leefden ze daar verder zonder enige problemen. Verzoekers broer bleef eveneens in Afghanistan. Dat hij zijn kinderen en vrouw niet zou willen achterlaten, hij niet naar het dorp kan gaan om ze te zien maar het niet nodig vindt om het land uit te vluchten, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende vluchtmotieven;
- (vi) de neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststellingen niet in positieve zin ombuigen;
- (vii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(ix) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar het land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Voorafgaande opmerking

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de machtsovername van de taliban een invloed heeft gehad op zijn persoonlijke situatie.

Zoals hoger reeds uiteengezet is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “*de facto*”-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt.

Verzoeker, die op 18 juni 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het CGVS, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of

persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 18 juni 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.”

De Raad ontwaart geen enkel begin van een nieuwe verklaring in de voorgelegde procedurestukken. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het stellen dat hij bijkomende informatie kon meedelen, maar hij verduidelijkt niet waaruit deze dan wel zou bestaan. Hij vervolgt dat er enkel vrouwen in de familiewoning zijn en dat zij niet worden lastig gevallen, maar dat alle personen die vroeger met de overheid gewerkt hebben, momenteel bedreigd worden of zijn vermoord of verdwenen. In dit verband merkt de Raad op dat verzoekers vader, zo het al geloofwaardig zou zijn dat deze vroeger voor de overheid heeft gewerkt, reeds is overleden. Waar verzoeker zou menen dat de dreigbrief die hij bij zijn aanvullende nota neerlegt, nieuwe informatie zou zijn, wordt verwezen naar de bespreking van dit stuk onder punt 2.3.5.5. van dit arrest.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens problemen met de taliban die zouden zijn voortgesproten uit het lidmaatschap van zijn vader bij de “*Khalq*”-partij. De taliban zouden zijn vader hebben vermoord, nadat de overheid raids op de taliban in hun dorp uitvoerde en de dorpingen aan de taliban zeiden dat verzoekers vader hiermee te maken had. Hierna verhuisden verzoeker en zijn familie naar zijn maternale oom. De taliban zouden hen daar ook hebben opgezocht om hen te rekruteren om er zeker van te zijn dat zij niet dezelfde “*Khalq*”-sympathieën zouden hebben als hun vader. Verzoeker en zijn broer zijn nadien verhuisd en kwamen kort daarna te weten dat de taliban zowel hun oom als zijn

zoon hadden vermoord. Verzoekers broer zou nadien alle nodige stappen hebben ondernomen zodat verzoeker het land kon verlaten.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.2.1. Aangaande de leeftijd van verzoeker kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar deze terecht enkele bevreemdende vaststellingen betreffende zijn identiteit opmerkt:

"Allereerst dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij de inschrijving van uw asielaanvraag op 13 juli 2020 dat u geboren bent op 30 juni 2004 (zie Registratie VIB), hetgeen betekent dat u op het moment van inschrijving in België zestien jaar zou geweest zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 18 juni 2021 verklaart u 17 jaar te zijn en verwijst naar uw taskara (CGVS, p.5). De taskara die u neerlegde stelt dat u geboren bent op 5/02/1383 (omgezet naar de westerse kalender 24/04/2004). Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende op 24 juli 2020, werd echter vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 23,21 jaar met een standaarddeviatie van 1.9 jaar een goede schatting is (Federale overheidsdienst justitie, 28/07/2020). Uw taskara volstaat niet om hier een ander licht op te werpen. Zoals uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt hebben Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. De vaststelling, dat u initieel de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden wat betreft uw leeftijd, houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid."

In zoverre verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties poogt te vergoelijken, stellende dat hij ongeschoold is en dat hem geen intentie kan worden toegedicht om te bedriegen, wijst de Raad erop dat dit betoog niet van die aard is dat het afbreuk kan doen aan voormelde vaststellingen. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 28 juli 2020 blijkt namelijk dat verzoeker op datum van 24 juli 2020 23,21 jaar is met een standaarddeviatie van 1,9 maanden, wat een discrepantie betreft met de beweerde leeftijd van 16 jaar die niet verschoond kan worden door de algemene bewering dat hij ongeschoold is en geen slechte intenties had.

Door zijn uiteenzetting in het verzoekschrift inzake de betrouwbaarheid van de *taskara*, relateert verzoeker trouwens zelf in belangrijke mate de bewijswaarde van de neergelegde *taskara* en heft hij de onduidelijkheid over zijn werkelijke leeftijd niet op.

2.3.5.2.2. Verder wordt in de bestreden beslissing pertinent vastgesteld als volgt:

"Inzake uw vrees beroept u zich op het profiel van uw vader, namelijk zijn lidmaatschap van de "Khalq"-partij. Het CGVS meent echter dat u amper in staat bent om informatie hieromtrent te verschaffen. Dit lidmaatschap dateert van voor uw geboorte, maar indien uw vader effectief lid was van de befaamde "Khalq"-partij, kan verwacht worden dat u enige kennis heeft hieromtrent. U komt echter niet verder dan het feit dat de "Khalq"-partij vocht tegen de Mujahideen (CGVS, p.14) en dat u denkt dat Nur Mohammad Tarakhel de leider was (CGVS, p.21). Verder kunt u niets vertellen over de "Khalq"-partij, heeft u geen idee van hun ideologie, weet u niet of ze al dan niet ooit de macht hadden in Afghanistan, kunt u niet zeggen wat uw vader binnen de partij precies deed, en kunt u niet aangeven of nog burgers van het dorp lid waren van deze partij (CGVS, p.14, 21). Dit is erg opmerkelijk indien uw vader effectief lid was van deze partij en ervoor gevochten zou hebben. Indien hij deze ideologie steunde, moet hij hierover ongetwijfeld zaken verteld hebben tegen zijn familieleden, zeker tegen zijn zonen. Dat u echter niets van informatie kunt verschaffen omtrent uw vaders lidmaatschap en de ideologie van de partij ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vaders politiek profiel. Er kan van u redelijkerwijze verwacht worden dat u hieromtrent gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren, al dan niet nadien de feiten. Zeker daar het een essentieel element betreft inzake uw asielrelaas. Dat dit niet het geval is, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. U legt een boekje voor dat het lidmaatschap van uw vader moet bewijzen ter staving van uw verklaringen. Echter dient opnieuw aangestipt te worden dat Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Er kan dan ook met geen enkele zekerheid gesteld worden of het lidmaatschap boekje enige authenticiteit kent. Bovendien merkt het CGVS de perfecte staat van dit

boekje op. Indien dit effectief dateert uit de jaren '80 is het wel zeer merkwaardig dat het boekje er als nieuw uitziet. Er zijn immers amper gebruikssporen op terug te vinden."

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat het lidmaatschap van zijn vader bij de "Khalq"-partij effectief lang geleden is en voegt hieraan toe dat de evolutie van de maatschappelijke en politieke situatie in het land ervoor hebben gezorgd dat mensen niet zomaar automatisch over hun jeugdervaringen en politieke overtuigingen zouden praten. Voorts stelt verzoeker dat de periode van de lidmaatschap van zijn vader *"al bijna tot de geschiedenis behoort"* en het niet correct is om van hem te verwachten dat hij zich had moeten informeren omdat kinderen geen informatie hebben over activiteiten die hun ouders in hun jonge jaren hebben gehad.

In dit verband stelt de Raad vast dat verzoekers verweer geen afbreuk kan doen aan de bevindingen van de commissaris-generaal. De Raad benadrukt dat in het kader van de bewijslast die op verzoeker rust, kan worden verwacht dat hij zich wel degelijk informeert omtrent doorslaggevende elementen van zijn asielaanvraag en minstens enige betrokkenheid toont. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over het profiel van zijn vader uiterst vaag en weinig concreet overkomen. Het feit dat verzoeker nog een kind was, kan geenszins overtuigen om de gebrekkige kennis te verantwoorden. Van verzoeker, die zijn land van herkomst verlaat omwille van het profiel van zijn vaderen de problemen die hieruit zijn voortgesproten, kan een redelijke kennis verwacht worden over de omstandigheden waardoor hij diende te vluchten, zoals *in casu* de ideologie van de "Khalq"-partij, wat zijn vader binnen de partij deed, en of er nog andere burgers van het dorp lid waren van de partij. Het is weinig aannemelijk dat dergelijke zaken nooit ter sprake zijn gekomen of zijn familieleden zoals zijn moeder of zijn oom – die destijds volwassen waren en de zaken met verzoekers vader wellicht hebben beleefd – hierover nooit zouden hebben gesproken. Het betoog van verzoeker kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn aanvraag omwille van de gebrekkige kennis die verzoeker heeft tentoongespreid over de zaken die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, niet ombuigen.

Waar verzoeker stelt dat zijn vader later als leraar in een school aan de slag is gegaan en dit aldus coherent is met het voorgehouden profiel, is het de Raad niet duidelijk hoe het profiel als leraar, het profiel van zijn vader als lid bij de "Khalq"-partij kan bevestigen of aantonen. Bovendien verklaarde verzoeker op het CGVS dat zijn vader een "school storage" man was die boeken uitdeelde en ontving, wat niet noodzakelijk meebrengt dat iemand ook leraar is. Verzoeker verklaarde daarbij ook dat zijn vader met deze job stopte niet alleen toen de taliban naar het dorp kwam, maar ook omdat hij er voor een heel lange tijd gewerkt had en oud was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 13-14).

Wat betreft verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar het origineel lidkaart(bookje), sluit de Raad zich volledig aan bij hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld en benadrukt verder dat het volharden in en herhalen van de asielmotieven, de bevindingen van de bestreden beslissing niet kunnen weerleggen. Nu verzoeker tegenstrijdige en vage verklaringen heeft afgelegd aangaande het profiel van zijn vader en er aldus geen geloof kan worden gehecht aan dat profiel, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers betoog betreffende het feit dat zijn vader na zijn terugkomst uit Pakistan het doelwit was geworden van de taliban omwille van zijn verleden.

2.3.5.2.3. Aangezien verzoekers vluchtaanvraag betreffende het profiel van verzoekers vader ongeloofwaardig is, kan er weinig geloof gehecht worden aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgesproten. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht geconsideerd als volgt:

"Ten eerste is het opmerkelijk dat uw vader meer dan dertig jaar na zijn lidmaatschap plots problemen zou gekregen hebben omwille van datzelfde lidmaatschap. Indien uw vader zodanig gekend was voor zijn lidmaatschap, dat hij dertig jaar later hier nog steeds voor afgerekend werd door de dorpingen en de taliban, kan minstens verwacht worden dat hij reeds vroeger in de problemen zou gekomen zijn omwille van zijn ideologie. Dat hij echter al die jaren vredig in het dorp kon blijven wonen, lijkt aan te tonen dat de dorpingen zich niet zo negatief tegen uw vader opstelden als u doet uitschijnen. Er kan immers verwacht worden dat het voor uw vader anders niet meer mogelijk zou geweest om in het dorp te verblijven. Voorts zou uw vader slechts problemen hebben gekregen na de start van de aanvallen op jullie dorp (CGVS, p.16). De dorpingen zouden de taliban namelijk ingelicht hebben over het verleden van uw vader en beschuldigden hem ervan een spion te zijn voor de overheid. Waarom uw vader door zijn verleden bij de "Khalq"-partij enige link zou vertonen met de invallen in het dorp, uitgevoerd door de Afghaanse overheid, blijft een raadsel. Het is dan ook geenszins zo dat uw vader door zijn lidmaatschap van dertig jaar geleden op het moment van de invallen enige banden zou hebben met de toenmalige overheid. Dergelijke redenering houdt dan ook geen steek en bijgevolg kan er weinig geloof gehecht worden aan de

beschuldigingen van de dorpelingen. U maakt aldus niet aannemelijk dat uw vader overleden zou zijn in de omstandigheden die u hierover schetste."

Verzoeker beperkt zich tot het stellen dat de bevindingen van de commissaris-generaal geen steek houden en niet gebaseerd zijn op correcte en volledige feiten, zonder evenwel de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, die allen steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten of te weerleggen. De tegenstrijdigheden hebben betrekking op de verklaringen omtrent zijn kennis aangaande het profiel van zijn vader en de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid, en zijn dan ook terdege van belang voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. Het uiten van kritiek op de werkwijze van de commissaris-generaal, werpt geen ander licht op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en gevolgtrekkingen.

Verzoeker meent verder dat hij geen informatie heeft over alles wat er vroeger allemaal met zijn vader zou zijn gebeurd. Verzoeker herhaalt voorts dat zijn vader een tijdje naar Pakistan is gevlucht toen de taliban de regio in Afghanistan begonnen te controleren. Hij voegt hieraan toe dat hij niet weet wat zijn vader precies zou hebben meegemaakt in de jaren voorafgaand of tijdens het eerdere talibanregime maar hij wel is teruggekeerd uit Pakistan na de komst van Karzai in Afghanistan. De Raad stelt vast dat verzoeker volhardt in zijn verklaringen, waarmee hij de terechte bevindingen van de bestreden beslissing niet in positieve zin kan doen ombuigen.

In het verzoekschrift stelt verzoeker voorts dat de vrienden van zijn vader hem informeerden over het feit dat er geen grote problemen meer waren en hij daardoor aldus kon terugkeren naar Afghanistan. Hij voegt hieraan toe dat *"pas jaren later, toen de taliban nog veel krachtiger waren geworden en toen de raids op het dorp heviger werden"* zijn vader uiteindelijk in de problemen kwam. De Raad merkt op dat dit betoog niet overeenkomt met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Verzoeker verklaarde immers dat *"een maand of twee na de terugkeer van zijn vader, de problemen zouden zijn begonnen en (...) de hoofdreken daarvan waren de raids door de overheid op het dorp"* (CGVS, p. 16). De gegeven tijdspannes van verzoeker komen aldus niet overeen wat ertoe leidt dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig kunnen worden geacht. Logischerwijze kan aldus eveneens geen geloof worden gehecht aan verzoekers betoog waarin hij stelt dat zijn vader jaren later het voorwerp uitmaakte van verdachtmakingen van enkele mensen en dit coherent zou zijn met de evolutie van de veiligheidssituatie in de regio.

2.3.5.2.4. De commissaris-generaal merkt voorts terecht het volgende op:

"Verder is het weinig logisch dat u op het ene moment aanhaalt dat enkel uw vader problemen zou kunnen hebben, maar dat u op een later moment toch stelt dat ook u en uw broer in de problemen konden komen. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook onlogisch en tegenstrijdig. Toen de taliban uw dorp innamen vertrok uw vader naar Pakistan, daar hij bang was voor hen (CGVS, p.15). Op dat moment was het geenszins nodig om de rest van zijn familieleden te beschermen en werden geen voorzorgsmaatregelen genomen ten aanzien van u. Uw familie ging er blindelings van uit dat ze tegen jullie niets zouden zeggen (CGVS, p.15). Wanneer uw vader en bijgevolg zijn familie als "Khalq"-sympathisanten gepercipieerd werden, doet het de wenkbrauwen ten zeerste fronsen dat het enkel uw vader was die enige vorm van bescherming zou nodig hebben. Dit alles doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het profiel van uw vader en de nasleep van de vermeende problemen. Er dient nog opgemerkt te worden dat u geen enkele toelichting kunt verschaffen omtrent uw vader zijn verblijf in Pakistan. U bent zelfs niet in staat om aan te geven waar hij in Pakistan verbleef (CGVS, p.15), hetgeen toch erg merkwaardig is en enige twijfel doet rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw vader zijn verblijf in Pakistan. Voorts haalt u aan dat u en uw broer wel degelijk in de problemen kwamen. Zo stelt u dat u en uw broer zich moesten aansluiten bij de taliban na de dood van uw vader om te bewijzen dat jullie geen sympathie hadden voor de "Khalq"-partij (CGVS, p.18). Deze redenering houdt echter geen stand. Jullie verbleven reeds jullie hele leven in het dorp, en bleven er wonen nadat de taliban het dorp innamen en er beschuldigingen kwamen aan het adres van uw vader en uw familie. Er dienen dan ook verschillende kanttekeningen te worden gemaakt bij deze situatie."

Waar verzoeker stelt dat hij niet kon inschatten welke overwegingen zijn vader destijds heeft gemaakt omdat hij nog veel te jong was en zijn vader de kinderen niet heeft willen meenemen naar Pakistan omdat hij dacht dat de kinderen niet gevisieerd zouden worden, houdt geen steek. Dat verzoeker zeer jong was, heeft niet tot gevolg dat er van verzoeker geen gereede kennis inzake de situatie van zijn vader kan worden verwacht. Er mag immers toch enige nieuwsgierigheid van zijn kant worden aangenomen. Uit diens gebrekkige verklaringen blijkt echter het tegendeel. De Raad herhaalt hierbij dat verzoeker ook steeds de mogelijk had om zich te informeren bij familieleden, tijdens en na diens vertrek uit Afghanistan. Bovendien

ziet de Raad verder niet in hoe zij geen doelwit zouden zijn van de taliban op het moment dat hun vader nog leefde, en pas na de dood van hun vader – het initiële doelwit dat kon worden uitgeschakeld, zodat het doel van de taliban was bereikt – werden lastiggevallen.

Wat betreft verzoekers argument dat hij niets kon navertellen aangaande het verblijf van zijn vader in Pakistan omdat hij nog jong was, verwijst de Raad naar hetgeen werd gesteld in punt 2.3.5.2.2..

In zoverre verzoeker meent dat hij niet begrijpt waarom zijn relaas ongeloofwaardig zou zijn en dat de taliban effectief machtiger begon te worden en de overheid die raids opvoerde, waardoor er daadwerkelijk problemen ontstonden voor de vader, stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn verweer niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen wat in geen geval de bevindingen van de bestreden beslissing kan doen weerleggen noch ontkrachten. Verzoeker voegt tot slot toe dat zowel hij als zijn broer zich moesten bewijzen tegenover de taliban door voor hen te gaan werken opdat ze de schuld van hun vader zouden "witwassen". Hij meent dat dit een duidelijke en plausibele reden is en van zodra de overheid nog aanwezig was maar hun macht wel afnam, de taliban hun oom kwamen lastigvallen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is om zijn vluchtrelaas te staven op basis van coherente, geloofwaardige verklaringen, concrete elementen. Verzoeker beperkt zich tot het uiten van een blote bewering zonder vastgestelde gegevens die dit zouden kunnen staven.

2.3.5.2.5. Verder wordt in de bestreden beslissing pertinent vastgesteld als volgt:

"Hierbij dient vermeld te worden dat uw verklaringen omtrent uw rekrutering door de taliban niet overeenstemmen met objectieve informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering amper voorkomt bij de taliban (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022). Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familie en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers en worden ze als de overwinnende partij beschouwd. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afgaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Zo haalt u zelf aan dat uw dorp in handen was van de taliban (CGVS, p.16). Daar de dorpelingen gemakkelijk informatie doorspeelden aan de taliban, is het waarachtig om te veronderstellen dat deze als de overwinnende partij gezien werden. Voorts haalt u aan dat verschillende dorpelingen zich vrijwillig bij de taliban aansloten (CGVS, p.16). Dat de taliban bijgevolg toch u en uw broer gedwongen wensten te rekruteren, is allerminst waarschijnlijk."

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing naar de algemene rekruteringstechnieken wordt verwezen en aldus niet naar het individuele geval wordt gekeken. Verzoeker verwijst opnieuw naar het feit dat hij en zijn broer werden gerekruteerd door de taliban om te bewijzen dat zij niet dezelfde sympathieën hadden als hun vader. Aangezien hun vader werd vermoord konden zij daardoor makkelijk worden misbruikt. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een neef die lid was van de taliban, namelijk B., die in het dorp de leiding had.

Verzoeker blijft met dit betoog volharden in zijn relaas, wat hij evenwel omwille van het geheel van pertinente redenen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, niet aannemelijk wist te maken, zodat de Raad verzoeker ook geenszins in zijn betoog kan bijtreden. Wat betreft verzoekers verwijzing naar zijn neef B., benadrukt de Raad dat verzoeker zich opnieuw beperkt tot het uiten van een blote bewering, zonder deze op basis van concrete elementen te staven.

2.3.5.2.6. Voorts wordt terecht het volgende opgemerkt:

"Ten tweede haalt u aan dat u met uw aansluiting bij de taliban moest bewijzen dat u geen "Khalq"-sympathieën vertoonde (CGVS, p.15). U slaagt er echter niet in om duidelijk te maken, waarom u dit bewijs zou moeten leveren. Zo vochten jullie niet mee in de strijd, had u geen banden met de overheid, was u nooit lid van de "Khalq"-partij, en deed u helemaal niets fout in het dorp. Dat de taliban bijgevolg uw aansluiting eisten als bewijs, is weinig aannemelijk. Ook moeten de taliban ongetwijfeld reeds langer op de hoogte geweest zijn van uw vaders verleden, en hadden ze bijgevolg reeds ruimschoots de tijd om u te rekruteren. Dat dit blijkbaar niet nodig leek te zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende rekrutering. Verder is het opmerkelijk dat de taliban na de dood van uw vader blijven verder zoeken naar u en uw broer. Zo zouden ze reeds uw vader uit de weg geruimd hebben, en waren u en uw

broer nooit lid geweest van de "Khalq"-partij. Indien dat wel het geval zou geweest zijn, kan immers verwacht worden dat jullie niet zomaar in het dorp zouden blijven, maar zich snel uit de voeten zouden maken, vooraleer jullie problemen zouden kennen met de taliban."

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen en uit kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing, wat in geen geval de bevindingen van de commissaris-generaal kan weerleggen of ontkrachten. Verzoekers betoog doet aldus geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing.

2.3.5.2.7. Tot slot wordt er in de bestreden beslissing pertinent het volgende overwogen:

"Ten derde handelen zowel de taliban als u niet concreet naargelang het dreigende karakter van deze gedwongen rekrutering. Zo gingen jullie na de dood van uw vader met de familie bij uw maternale oom Sahi Daad gaan wonen in een subdorp verderop (CGVS, p.18). Dit gebeurde echter slechts vier of vijf maanden na de dood van uw vader (CGVS, p.17). Nochtans gingen jullie bij uw oom wonen, daar jullie schrik hadden dat de taliban na de dood van uw vader ook achter jullie aan zouden komen. Waarom jullie dan vier of vijf maanden wachten met deze verhuis, blijft een raadsel, daar jullie de taliban op die manier de kans geven jullie te benaderen. Verder verbleef u in totaal zo'n zes of acht maanden bij uw oom. In het begin gingen zowel u als uw broer gewoon buitenshuis en liepen jullie rond in het dorp (CGVS, p.18). Indien de schrik voor de taliban echter effectief aanwezig was, is het weinig waarschijnlijk dat jullie zomaar, zonder enige bescherming, door het dorp zouden lopen. U stelt dat het subdorp van uw oom na de weg ligt waar een controlepost aanwezig is, waardoor de overheid er meer controle had (CGVS, p.18). Zelfs wanneer de taliban hier minder makkelijk naartoe zouden kunnen komen, heeft u geen enkele zekerheid dat u daar veilig bent. Dat u bijgevolg weinig beschermingsmaatregelen leek te nemen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen met de taliban. Voorts hoorden jullie in de eerste vier maanden niets van de taliban en bleven ze in de laatste drie of vier maanden telkens maar spreken met uw oom (CGVS, p.18). Wanneer de taliban u dermate graag wilden rekruteren, kan echter verwacht worden dat ze geen drie of vier maanden blijven spreken met uw oom, maar concrete actie ondernemen om u in te lijven. Dat dit echter niet nodig lijkt te zijn, is opmerkelijk. Ook blijft u bijgevolg nog drie of vier maanden in het huis van uw oom terwijl u ervan op de hoogte bent dat de taliban u willen oppakken, en het gevaar dus op de loer ligt. Dat u dan ook niet sneller stappen onderneemt om het dorp te verlaten en uzelf in veiligheid te brengen, tart alle verbeelding. Tot slot verhuisde uw familie na uw vertrek gewoon terug naar jullie eigen huis en leven ze daar verder zonder enige problemen (CGVS, p.19). Na uw vertrek hoorde uw familie helemaal niets meer van de taliban. Ook uw broer verblijft verder in het land en reisde u niet na. U stelt dat hij zijn vrouw en kinderen niet kan achterlaten (CGVS, p.20). Echter zou hij volgens u nu ook niet naar het dorp kunnen en zijn vrouw en kinderen bijgevolg niet zien. Dit achterhaalt dan ook het nut om daar ter plaatse te blijven. Het gegeven dat het voor hem niet nodig bleek het land uit te vluchten, doet ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende vluchtmotieven."

Waar verzoeker in het verzoekschrift zijn verklaringen bevestigt en herhaalt, stelt de Raad opnieuw vast dat dit verweer de bevindingen van de bestreden beslissing in positieve zin kan doen ombuigen.

In zoverre verzoeker meent dat zijn broer wegens geldgebrek pas later het land heeft verlaten, benadrukt de Raad dat dit een *post-factum* vergoelijking is die niet in staat is om het onlogisch verloop van het relaas in een ander daglicht te brengen. Verzoeker staft deze bewering ook niet zodat deze niet verder in beschouwing kan worden genomen.

2.3.5.3. Voor het overige volhardt verzoeker in zijn uiteengezette vluchtmotieven en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.5.4. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn (toegeschreven) verwestering. Hij merkt in zijn verzoekschrift op dat hij hier als jongeman is aangekomen en heel snel is geïntegreerd, zich modern kleedt en omgaat met jongeren van verschillende origine. Hij stelt voorts dat hij de Franse taal heeft geleerd en veel plannen heeft voor in de toekomst.

2.3.5.4.1. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op en december de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het

Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele

beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

2.3.5.4.2. *In casu* voert verzoeker aan dat hij hier als jongeman is aangekomen en heel snel is geïntegreerd, zich modern kleedt en omgaat met jongeren van verschillende origine. Hij stelt voorts dat hij de Franse taal heeft geleerd en veel plannen heeft voor in de toekomst.

Het feit dat verzoeker, die sinds juli 2020 in België verblijft en op ongeveer de leeftijd van 23, 21 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar (op basis van de beslissing van de Dienst Voogdij d.d. 28 juli 2020) Afghanistan heeft verlaten, zich thans geïntegreerd zou hebben en de Franse taal leert, volstaat evenwel niet om te concluderen dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging.

De Raad herhaalt in deze dat een ontwikkelde westerse levensstijl door louter tijdsverloop in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat hij daadwerkelijk nieuwe normen en waarden heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt. Hij komt dienaangaande immers niet verder dan te stellen dat hij zich modern kleedt, omgaat met jongeren van verschillende origine, Frans geleerd heeft en plannen heeft, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op dergelijke kenmerken of gedragingen. Evenmin is er *in casu* sprake van andere elementen die, al dan niet cumulatief, tot een dergelijke conclusie zouden kunnen leiden. De summiere aangebrachte elementen geven aan dat verzoeker zich zou trachten aan te passen aan de omstandigheden van zijn verblijf in België in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging.

Gezien zijn leeftijd was verzoeker in Afghanistan reeds gevormd naar de Afghaanse waarden en normen, zodat niet kan worden aangenomen dat hij hiervan totaal vervreemd zou zijn en zich deze waarden en normen niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, temeer gezien het contact dat hij nog heeft met zijn familie in Afghanistan. Verzoeker heeft nog een netwerk in zijn beweerde regio van herkomst, met name zijn moeder (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vraag 13; CGVS p. 5), broers en zussen (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vraag 17) en ooms en tantes (CGVS, p. 6).

Door een loutere verwijzing naar het feit dat hij hier al enige tijd verblijft, de Franse taal heeft geleerd en zich modern zou kleden, geeft verzoeker een onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maakt hij niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Een louter verblijf in het Westen en het feit dat hij daarbij kennis heeft gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Afghanistan) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat op zich evenmin om aan te nemen dat verzoeker de hiermee

samenhangende westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen op dit vlak, daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen, waarvan niet kan worden verwacht dat verzoeker deze zou opgeven of verbergen.

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Het loutere gegeven dat verzoeker zich in geval van terugkeer in enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging of ernstige schade uit. Bepaalde aanpassingen om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden. Er moet op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld op vlak van kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, of dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

2.3.5.5. Wat betreft verzoekers neergelegde document ter zitting *d.d.* 26 juli 2023 met name een arrestatiebevel gericht aan verzoeker dat door de taliban werd uitgevaardigd met vertaling (aanvullende nota *d.d.* 26 juli 2023, stuk 1), stelt de Raad vast dat uit objectieve informatie – die aan het administratief dossier werd toegevoegd – blijkt dat Afghaanse documenten weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde indien ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Het arrestatiebevel doet aldus geen afbreuk aan de bevindingen van de bestreden beslissing.

De overige documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. De commissaris-generaal considereert in dit verband op goede gronden als volgt:

“De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek werden supra reeds besproken en veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Uw taskara zou hoogstens uw nationaliteit en herkomst bewijzen, hetgeen niet betwist wordt. Echter kan er, zoals aangehaald, weinig bewijswaarde aan Afghaanse documenten gehecht worden. Dit geldt evenzeer voor de lidkaart van uw vader van de “Khalq”-partij. Ook van deze kan de authenticiteit niet gegarandeerd worden. Bovendien hebben documenten sowieso slechts bewijswaarde voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.”

Verzoeker vraagt om rekening te houden met zijn inspanningen aangaande zijn neergelegde documenten en het feit dat hij zo transparant mogelijk was aangaande zijn identiteit en profiel. De Raad stelt vast dat dit geen weerlegging is van het gebrek aan bewijs met betrekking tot de aangehaalde feiten zoals gesteld

in de bestreden beslissing. De Raad verwijst inzake zijn identiteit en profiel naar hetgeen werd gesteld in punt 2.3.5.2.1..

Voorts betwist hij de verdachtmakingen betreffende de documenten, met name de originele lidkaart van de “*Khalq*”-partij die zeer authentiek zou zijn en niet zomaar terzijde kan worden gelegd. Verzoekers betoog betreffende van de neergelegde lidkaart doet echter geen afbreuk aan hetgeen werd vastgesteld door de commissaris-generaal. Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

2.3.5.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.7. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de

grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de

nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Waar verzoeker stelt dat het niet vanzelfsprekend is dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld en dat er nog voldoende andere actoren, waaronder ISKP en andere terroristische groepen, aanwezig zijn en aanslagen plegen in Afghanistan, wijst de Raad erop dat uit de cijfers van de hierboven geciteerde landeninformatie blijkt dat er wel degelijk sprake is van een afname van het willekeurig geweld, ondanks dat er na het verdwijnen van de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen als actoren in het conflict nog een aantal actoren van geweld in Afghanistan actief gebleven zijn na de machtsovername.

De door verzoeker in het verzoekschrift opgenomen weblinks naar het Joint ACLED and APW Report hebben betrekking op de verminderde aanwezigheid van buitenlandse waarnemers en de problemen waarmee plaatselijke bronnen geconfronteerd worden, maar hiermee werd rekening gehouden in bovenstaande analyse en uit deze bronnen, die dateren van voor de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, kan niet blijken dat dit deze niet langer accuraat zou zijn, de bovenvermelde problemen in acht genomen.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. De informatie die verzoeker bijbrengt, doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan en geen ervaring zou hebben, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET